

Scénář k rozhlasové reportáži - ZŠ Smolkova (Josef Kubeš)

Josef Kubeš se narodil 2. července 1937 u Lomnice nad Popelkou. Vypráví o svém dětství, které prožil během 2. světové války.

Pokud jsem vůbec nějaký měl, protože tenkrát děti měly spoustu povinností, které dneska nemají a takže jsem vypomáhal rodičům v hospodářství jak to šlo.

Ve škole to nebylo zrovna lehké. Mezi prvňáky byli i žáci starší, kterým bylo 15 let. Byla povinná němčina a také chodily do školy německé kontroly.

No a ty nás přezkušovali ze všeho možného včetně toho, že jsme museli umět nazpaměť životopis Hitlera.

Vzpomínky na Německou okupaci začínají u pana Kubeše zmlácením jeho otce do krve.

Já jsem se hrozně vždycky těšil, když on přišel mi vždycky přinesl banán. Což v té době byla dost velká vzácnost. On se najednou objevil mezi dveřma, celej zafáčovanéj, samá modřina. Na to se pamatuju, jak já jsem začal hystericky brečet a plakal a plakal a plakal a maminka plakala.

Za protektorátu chodila každý měsíc hospodářská kontrola. Jejím úkolem bylo zaznamenat potravinové zásoby obyvatelstva, dobytek a slepice.

Samozřejmě vždycky jsme měli nějaký ty slepice navíc. A mojim úkolem bylo, když se rozkřiklo, že je hospodářská kontrola, tak všechny tyhle nadpočetní slepice zahnat do takového prostoru pod stodolou, tam ji zarovnat prknama a nechat je tam, aby venku běhalo jenom ten počet, který jsme směli mít a nebo míň.

Leden roku 1945. Do Lomnice přijela kolona německých civilistů prchajících od východu před Rudou armádou. Každý měl povinnost vzít do domu jednu německou rodinu a postarat se o ni nejméně po dobu dvou měsíců.

Jsmo dostali rodinu, která sestávala z maminky s malým dítětem, kterému nebyl ani snad rok. Takovej kojeneček. Její otec, to už byl starý pán a kluk, ten byl tak starý jako já, jmenoval se Bruno. A s tím já jsem tak jako docela kamarádil. Protože už v té době jsem trošku tu němčinu vládnul a s ním jsem si tu němčinu ještě víc jako naučil.

To byli velice slušní a příjemní lidi. Na rozdíl od toho, když na handl poslali jedno z mých bratrů a na jeho místo přišel kluk z Německa člen Hitlerjugendu.

Bratr pana Kubeše strávil celou válku na různých místech. Jedním takovým byl německý pracovní tábor, ze kterého se mu podařilo po jednom z náletů utéct přes frontu a přidat se k americké armádě.

Jenomže potom náletu, když oni se ztratili, tak domu k nám přišlo takový oznámení. Jakože nezvěstný. To nezvěstný to znamenalo na 90 % mrtví takže, u nás visela jeho fotka s černou páskou.

Až po válce přišel ke Kubešům bratrův kamarád a oznámil, že je naživu. Bratr se vrátil až po novém roce.

Josef Kubeš měl vždycky rád létání. Po válce a studiích nastoupil do Motorletu. Tam působil sedm a třicet let. Nejvyšší funkci ve své kariéře zastával po sametové revoluci, kdy přijal nabídku kolegů a stal se vedoucím vývoje. Jako externista pomáhal Motorletu k certifikaci motoru H-80 a sedm let spolupracoval s Aerem Vodochody.